

DAG 15

Goedenavond dagboek,

Ik was de afgelopen week zo ziek en zielig, weet je nog? Nou, vandaag was een topdag! Omdat ik weer helemaal beter ben, maar ook omdat het weekend is en omdat het lekker weer was. Dus ik kon lekker op het veldje voetballen.

Ik ben supergoed in voetballen. Zelfs in dat knellende mensenpak dat ik moet dragen. Wij Noelkers hebben veel meer kracht in onze tentakels dan aardlingen in hun benen. Ook hebben we veel snellere reflexen. Als ik voetbal, zie ik alles in slow motion. Alles om me heen lijkt dan heel traag te gebeuren, terwijl ik overal als de bliksem tussendoor flits.

Maar ik houd me in. Ik voetbal niet té goed. Ik doe weleens net alsof ik iemand niet bij kan houden en ik schiet ook weleens met opzet naast het doel of val expres heel klungelig. Want het moet niet te veel opvallen, hè? Dat ze niet gaan denken: Oe, die Daan, die voetbalt BUITENAARDS goed. Misschien is hij wel een alien. Ja, dat moet haast wel. Laten we

maar snel de dierentuin bellen, zodat ze hem op kunnen sluiten en tentoon kunnen stellen! Dus ik heb het andere team laten winnen.

Maar ik weet dat ik ze makkelijk in de pan had kunnen hakken, zelfs al had iedereen tegen mij alleen gespeeld.

Morgen weer naar school. Daar heb ik na zolang ziek en zielig te zijn geweest, wel weer zin in.

Dag, dagboek,

Daan/Krioie

**met mijn ogen dicht
trap ik de bal
op gevoel in het doel
met een harde knal**

DAG 16

Goedenavond dagboek,

Het was fijn om weer op school te zijn en vooral om iedereen weer te zien.

De juf kwam ook nog even speciaal bij me zitten om door te nemen wat ik vorige week allemaal gemist heb. Ik deed heel geïnteresseerd en zei heel vaak een beetje dommig: 'O? O ja? O, dat wist ik niet!' Terwijl ik alles natuurlijk allemaal al lang weet. Ik heb alles namelijk al geleerd op de ruimtereis

hiernaartoe (waar ik je nog steeds meer over moet vertellen, maar niet nu, anders blijf ik bezig en krijg ik straks nog een slappe tentakel van al dat schrijven).

In de pauze, op het schoolplein, zag ik ook Dunya weer. Ze vroeg of ik weer helemaal beter was en ik zei 'ja' en ik bedankte haar nog eens voor de fruitmand die ze me had gebracht. 'Die sinaasappel die je voor me had gepeld, heeft echt m'n leven gered,' grapte ik. Ze lachte even heel hard, alsof het de beste mop was die ze ooit had gehoord. Toen

keek ze naar de grond. En toen weer naar mij. Heel lang keek ze me aan zonder iets te zeggen. Ik kreeg er helemaal de kriebels van. 'Ik moet weer gaan,' zei ik toen maar, 'doei!' en ik rende ervandoor. Ik heb lang getwijfeld, maar nu, die blik in haar ogen, ja, nu weet ik het zeker: ze weet het. Ze weet dat ik een alien ben.

Wat moet ik nu doen, dagboek? Ik kan vannacht vast niet slapen...

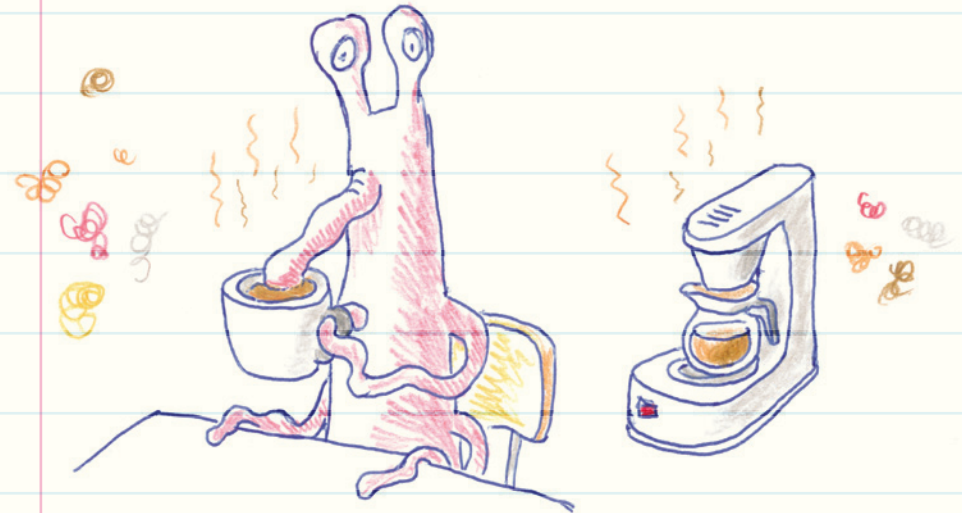
Krioe Doe Geen Oog Toe

**ik weet zeker
dat ze het weet
ik ben zo bang
dat ik ervan zweet (skruft)**

 DAG 17

Goedemorgen dagboek,

Ik heb, zoals ik al voorspelde, amper geslapen vannacht. Nu kan ik wel wat hebben. Op Noelk

duren de nachten maar vier uur. Maar nu ben ik toch wel echt heel moe. Ik zou koffie kunnen drinken. Dat doen 'mijn vader' Rurk en 'mijn moeder' Dalla om wakker te worden en wakker te blijven. Maar koffie vind ik van al het vieze eten en drinken op aarde wel het aller-, allervieste. Ik heb één keer een slokje geproefd. Zó bitter! Alsof ze arf-drollen in arf-plas hebben opgelost of zo.

Ik ben er zeker van dat Dunya weet dat ik een alien ben. Waarom zou ze anders de hele tijd zo maf naar me kijken? O, kon ik haar gedachten maar wissen. Maar ja, net voordat ik dat zou leren

op onze school in Ekromu, moesten we naar de aarde vluchten. Zal je altijd zien. Was echt handig geweest nu.

Het is tijd om naar school te gaan. Basisschool De Regenboog, waar ik allemaal dingen moet leren die ik al lang weet, maar natuurlijk weer niet hoe je gedachten moet wissen. In de pauze zal ik met Dunya praten en proberen haar ervan te overtuigen dat ik géén alien ben. Als ik niet onder het klimrek in slaap gevallen ben.

Ik schrijf vanavond in je hoe het is gegaan,

Daan

**als ik toch eens wist
hoe je een hoofd wist**

DAG 17, DEEL 2

Goedenavond dagboek,

Daar ben ik weer. Nou, het is allemaal nog veel, héél veel erger dan ik al dacht. Al weet ik eigenlijk

nog steeds niks.

Toen ik op school aankwam, was ik zo verschrikkelijk moe dat ik eerst maar eens de hele rekenles heb zitten slapen. (De ogen van m'n mensenpak heb ik opengelaten, dus niemand had het door.) Toen ik halverwege taal wakker werd en even achteromkeek, zag ik dat Dunya alweer naar me zat te staren. Ze glimlachte. Maar was het een glimlach die betekende: 'Ik weet het, maar ik verklap niks,' of juist een die zegt: 'Ik heb je wel door, hoor, alientje, ik zal jou eens lekker in de dierentuin laten opsluiten!'

Ik had al m'n moed bij elkaar verzameld om er in de pauze met Dunya over te praten, zo van: 'Hé, jij denkt misschien dat ik een buitenaards wezen

ben met een mensenpak aan, maar dat is natuurlijk onzin. Buitenaardse wezens bestaan helemaal niet. Je moet wel knettergek zijn om zoiets te denken!' Eerst kon ik haar niet vinden op het schoolplein. Ik liep een rondje en nog een rondje en toen zag ik haar, ze stond half verstopt in het fietsenhok, een beetje geheimzinnig te praten met... met... 'MIJN ZUSJE' URFTIE!

Ik liep op ze af. Toen ze me zagen, stopten ze meteen met praten. Urftie keek een beetje geschrokken en giechelde heel dom. Ik deed alsof er niks aan de hand was en zei heel normaal: 'Hé hoi, jullie hier? Staan jullie gezellig een beetje te kletsen?'

'Ja,' zei Urftie en ze giechelde nog een keer oerdom. Dunya staarde me met die vage glimlach van haar weer aan zonder iets te zeggen.

'En eh, waar kletsen jullie dan zo gezellig over?' vroeg ik.

'O niets,' zei Urftie. 'He-le-maal niets, hoor.' Weer dat idiote gegiechel.

Toen ging de bel en moesten we weer de school in. De rest van de dag voelde ik Dunya's ogen in m'n rug branden. 's Middags na school was ze meteen verdwenen.